

ماه شعبان و گریز به درگاه الهی

ماه شعبان منتسب به حضرت رسول اکرم(ص) می‌باشد و ماهی است که در فضیلتش احادیث بسیاری وارد شده است، ماه آمرزش و ماهی است که اعمال انسانها بالا میرود و جایگاه می‌یابد. شیخ صدوق روایتی را نقل می‌کند که علت نامگذاری این ماه به «شعبان» را برایمان توضیح می‌دهد:

«و انما سمی شعبان لانه یتشعب فیه ارزاق المومنین لرمضان»

«...این ماه به شعبان نامگذاری شد چون در آن، رزق مومنین شعبه شعبه شده و بین آنها پخش می‌شود...»

و باز در روایت آمده است که

«...فیه تزد ارزاق المومنین لرمضان...»

«... در این ماه، ارزاق مومنین زیاد میشود برای رمضان...». از اعمال مهم این ماه صدقه دادن و استغفار و روزه بوده، روزه‌ای که بهشت، ارمغانش است. از دیگر اعمالی که در این ماه به آن سفارش شده است، مناجات شعبانیه، می‌باشد. این مناجات هم حاوی فرازهای بسیار پر مفهوم توحیدی و معرفتی است و هم سیاق و محتوایش مناجات عاشقانه حضرت پیامبر(ص) با خدای احدیت است. در اوایل این مناجات حضرت بعد از درخواست توجه از خدا، خطاب به پروردگار متعال چنین ندا می‌دهد:

«الهی... فَقَدِّ هَرَبْتُ اِلَیْكَ وَ وَقَفْتُ بِیْنِ یَدَیْكَ...»

«خدایا... من به سوی تو گریختم و پیش رویت ایستادم...»

در این فراز، گریز به سمت خدا و توقف کردن پیش روی مطرح است، که برای تحقق این گریز و توقف، در ابتدا باید دانست که از چه چیز باید فرار کرد؟ و از چه مواردی باید وحشت نمود و به درگاه الهی گریخت؟ چراکه تا وحشت نباشد، گریز و فرار معنایی نخواهد داشت.

قرآن در سوره ذاریات فرار از هرچه غیر خدا را برای انسان توصیه فرموده است: «فَفِرُّوا اِلَی اللّٰه»، که برای توضیح بیشتر، در این قسمت نمونه ای از موارد وحشت که به فرار انسان باید بینجامد، اشاره میشود:

✓ وحشت و فرار از منیّت (خودخواهی که اصلی‌ترین سد بین انسان و پروردگارش است.)

✓ وحشت و فرار از اسارت (همان تعلقات و علایقی که انسان را از یاد پروردگارش باز میدارد.)

✓ وحشت و فرار از معصیت

✓ وحشت و فرار از کسالت

✓ وحشت و فرار از جهالت

✓ وحشت و فرار از فرصت سوزی و بطالت و ...

و موارد دیگری که همه و همه زنجیری بر پای انسان است و فرار به سمت معبودش را مانع می‌گردد.

پس این مناجات ، اول انسان را دعوت به وحشت از اغیار و فرار به تنها مفرّی می‌کند که در آنجا هیچ ترسی و وحشتی و ناراحتی نیست.

اما یک سوال: خدا کجاست، تا بعد از وحشت بسمت او فرار کرد؟

خداوند متعال حجّتها و پناهگاههایی برای بندگانش تعریف کرده و کهف حصینی برای فراری‌ها از خود و خودخواهی‌ها قرار داده است که همانا وجود مقدس امامان(علیهم السلام) در هر عصر و دوره از زمان میباشد، و امروز نیز حضرت ولیعصر (عج) تنها کهف و پناهگاه گریزپایان است و حمایت و پناهندگیش همیشه آماده پذیرش هاربین و وحشت کنندگان میباشد.

تنها مکانی که دل‌های رمنندگان در آنجا می آرمند و تنها در آنجا بیقراریها به قرار میرسد.

چه حس زیبایی است قرار بعد از فرار و امنیت بعد از وحشت، آنهم ظل سایه اربابی که عاشقانه رعیتش را دوست دارد ومنتظر فرار آنها بسوی خود است، تا بهترین جایگاه‌ها را برایشان هدیه کند.